

Με δυσκολία η Πηνελόπη ανέβηκε τα σκαλιά για να μπει στην τάξη. Η τελευταία χημειοθεραπεία, της προκάλεσε μεγαλύτερα προβλήματα από όσα αντιμετώπισε με τις προηγούμενες. Ζαλάδες, τάσεις για εμετό και πονοκεφάλους. Αν προσθέσει κανείς και το χάσιμο των μαλλιών...

Η περούκα τη δυσκόλευε πολύ και της προκαλούσε θλίψη. Όταν κοιτούσε τον εαυτό της στον καθρέφτη την έπιαναν τα κλάματα.

Σήμερα ξύπνησε με δυσκολία και με ακόμη μεγαλύτερη δυσκολία σηκώθηκε από το κρεβάτι. Πήρε τηλέφωνο τον διευθυντή του σχολείου για να του ζητήσει να μην πάει στο σχολείο. Του μίλησε για την χημειοθεραπεία-το ήξερε άλλωστε- όμως εκείνος ήταν ανένδοτος.

«Πηνελόπη μου δεν μπορώ δυστυχώς. Ξέρεις πως δεν δικαιούσαι άλλη άδεια. Τι να κάνω κι εγώ; Το λέει ο νόμος. Μπορεί να φαίνεται άδικο αλλά δεν είναι. Δεν λέω για σένα. Εσύ λες αλήθεια αλλά ξέρεις πόσοι συνάδελφοί μας λένε ψέματα πως είναι άρρωστοι για να γλυτώσουν τη δουλειά;»

«Εσείς κύριε διευθυντά το κάνετε; Λέτε ψέματα ότι είστε άρρωστος;»

«Εγώ; Εννοείτε πως όχι! Απορώ, πώς σου πέρασε κάτι τέτοιο από το μυαλό;»

Σηκώθηκε η Πηνελόπη με μεγάλη δυσκολία. Θύμωσε με τον εαυτό της γιατί μπήκε στη διαδικασία να πάρει τηλέφωνο στο διευθυντή της και του έδωσε το δικαίωμα να βγάλει το δηλητήριο που είχε στα σωθικά του.

Έπιασε το σφουγγάρι για να σβήσει τον πίνακα αλλά το χέρι της δεν υπάκουε.

Τα παιδιά την έβλεπαν που δεν μπορούσε.

«Να σβήσω εγώ τον πίνακα κυρία;», προσφέρθηκε μία μαθήτριά.

«Σ' ευχαριστώ Ναταλία μου. Αν θέλεις...».

Κάθισε στην καρέκλα της και ακούμπησε τα χέρια της πάνω στο γραφείο. Έβγαλε με κόπο το βιβλίο από την τσάντα της μα πριν το ακουμπήσει πάνω στο γραφείο, της γλίστρησε και έπεσε στο πάτωμα. Έκανε να το πιάσει μα έχασε την ισορροπία της και χωρίς να το καταλάβει σωριάστηκε στο έδαφος.

Σα να μην έφτανε αυτό, πέφτοντας, η περούκα έφυγε από το κεφάλι της.

Η Πηνελόπη προσπάθησε να σηκωθεί.

Έσφιξε τα δόντια, γαντζώθηκε από το γραφείο και ανασήκωσε το κορμί της,

Δυο μαθήτρες έτρεξαν να τη βοηθήσουν.

Μία τρίτη μαθήτριά μάζεψε την περούκα και την πήγε στην καθηγήτριά της.

«Τα μαλλιά σας κυρία», είπε χωρίς να το σκεφτεί η μαθήτριά. Το κατάλαβε, κοκκίνισε από την αμηχανία της και της ζήτησε συγνώμη.

«Δεν πειράζει καλή μου. Δεν φταις εσύ», ψέλλισε η Πηνελόπη που πήρε την περούκα και προσπαθούσε να την τοποθετήσει σωστά στο κεφάλι της.

Άλλοι τρεις μαθητές έτρεξαν στο γραφείο του διευθυντή να τον ειδοποιήσουν για το συμβάν.

Μιλούσε στο τηλέφωνο και τους έκανε νόημα να περιμένουν.

«Έλα Σία μου. Τι σου έλεγα; Ναι, ναι μην ανησυχείς καθόλου. Να μείνεις στο σπίτι σου και σήμερα και αύριο αν χρειαστεί. Δεν χρειάζεται να φέρεις χαρτί. Άστο πάνω μου. Ναι σου λέω. Ή είμαστε διευθυντές ή δεν είμαστε. Μη με ευχαριστείς. Ανθρώπινο είναι, δεν έκανα και τίποτα σπουδαίο. Άντε να αναρρώσεις γιατί την άλλη βδομάδα έχουμε την εκδρομή στις Βρυξέλλες με το πρόγραμμα. Δεν πιστεύω να το ξέχασες. Ναι Σία μου το ξέρω. Σε πειράζω βρε. Άντε καλή ξεκούραση.»

Τα παιδιά κάθονταν σε αναμμένα κάρβουνα.

«Κύριε διευθυντά πρέπει να τρέξετε γρήγορα πάνω. Η κυρία Πηνελόπη δεν είναι καλά. Σωριάστηκε κάτω την ώρα του μαθήματος. Πονάει κύριε, πρέπει να την πάτε στο νοσοκομείο.»

«Τι λέτε μωρέ. Μεσ στην υπερβολή είστε. Μια χαρά την είδα την καθηγήτριά σας. Δεν μου είπε ότι έχει κάποιο πρόβλημα. Τέλος πάντων, πάμε πάνω να δούμε.»

Η πόρτα της αίθουσας ήταν ανοιχτή. Ο διευθυντής έφτασε με τους μαθητές και είδε την καθηγήτρια όρθια να είναι στηριγμένη με τον ώμο της στον τοίχο και να γράφει κάτι στην πίνακα. Η περούκα της ήταν ατημέλητα τοποθετημένη και η όψη της ήταν χλωμή.

«Κυρία Πηνελόπη είστε καλά; Μου είπαν οι μαθητές ότι πέσατε. Είναι όλα εντάξει;»

«Υπερβολές των παιδιών κύριε διευθυντά. Απλά σκόνταψα κι έπεσα. Μην ανησυχείτε, τώρα είναι όλα καλά. Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον.»

«Μα τι λέτε; Αλίμονο...Να σας αφήσω λοιπόν να κάνετε το μάθημά σας», είπε ο διευθυντής και απομακρύνθηκε.

Φαινόταν να νιώθει άβολα.

«Κύριε, πρέπει να κάνετε κάτι, δεν είναι καλά η κυρία Πηνελόπη», του είπε ένας από τους μαθητές που κατέβηκαν να τον ειδοποιήσουν, πριν κλείσει την πόρτα της αίθουσας.

Η Πηνελόπη σύρθηκε προς το γραφείο. Κάθισε στην καρέκλα και άρχισε να παίρνει βαθιές ανάσες.

«Κυρία γιατί δεν φεύγετε να πάτε στο σπίτι σας;»

«Να πάτε στο νοσοκομείο κυρία. Πρέπει να σας δει γιατρός.»

«Δεν το βλέπετε; Η κυρία έχει καρκίνο και από τις χημειοθεραπείες της έπεσαν τα μαλλιά. Γι' αυτό φοράει περούκα», πετάχτηκε ο Ανέστης από το πίσω θρανίο.

«Και συ που το ξέρεις;»

«Το ξέρω γιατί έχει κι η μάνα μου», απάντησε ο Ανέστης και ζήτησε άδεια για να βγει έξω.

«Να βγεις Ανέστη μου, αλλά μην αργήσεις να γυρίσεις», του απάντησε η Πηνελόπη και στη συνέχεια απευθύνθηκε σε όλα τα παιδιά.

«Μην ανησυχείτε για μένα. Σε ένα μήνα έρχονται οι διακοπές του Πάσχα οπότε θα μπορέσω να ξεκουραστώ. Τώρα δεν μπορώ γιατί δεν δικαιούμαι άλλη άδεια.»

«Κυρία είναι άδικο αυτό. Πρέπει να μέινετε στο σπίτι μέχρι να αναρρώσετε.»

«Μπορεί και να μην υπάρχει ανάρρωση σ' αυτό που έχω Πέτρο μου. Όμως θα το παλέψω όσο μπορώ. Ότι κι αν συμβεί, εσείς να θυμάστε ότι το πάλεψα. Δεν σταμάτησα να προσπαθώ. Αυτό δεν λέω και σε σας; Πάντα να προσπαθείτε, ακόμα κι αν όλα φαίνονται μαύρα. Κι εγώ αυτό κάνω...»

Ο ήχος του κουδουνιού σταμάτησε αυτή την εξομολόγηση. Κανένα παιδί δεν σηκώθηκε από τη θέση του.

«Να πάμε στο διευθυντή να του πούμε να σας δώσει άδεια.»

«Δεν είναι στο χέρι του παιδί μου.»

«Είναι κυρία. Τον άκουσα στο τηλέφωνο.»

«Δεν ξέρω τι άκουσες αλλά σας λέω πως δεν είναι στο χέρι του.»

«Να πάμε στο υπουργείο κυρία. Να ζητήσουμε από τον υπουργό να σας δώσει άδεια. Εκείνος αν αρρώσταινε δεν θα ήθελε να είναι στο σπίτι του να ξεκουράζεται;»

Η Πηνελόπη βρήκε το κουράγιο και χαμογέλασε.

Μάζεψε όση δύναμη της απόμεινε και σηκώθηκε από την καρέκλα της, κλείδωσε την πόρτα και έφτασε στη σκάλα. Τα παιδιά τη βοήθησαν να κατέβει. Κατευθύνθηκε προς το γραφείο των καθηγητών αλλά δεν κατάφερε ποτέ να φτάσει. Οι ανάσες της δεν έφταναν με αποτέλεσμα να καταρρεύσει μπρος στα μάτια των μαθητών.

Επικράτησε πανικός.

Φωνές, ουρλιαχτά, κλάματα.

Γρήγορα μαζεύτηκαν και οι καθηγητές. Ο διευθυντής κάλεσε ασθενοφόρο. Ήρθε μετά από μισή περίπου ώρα και την πήρε. Στο σημείο που έπεσε, δίπλα στον τοίχο έμεινε η περούκα της με τρίχες ξανθιές. Όπως ήταν και τα φυσικά της μαλλιά.

Η Πηνελόπη τελικά δεν άντεξε.

Το νέο ήρθε και συγκλόνησε τους πάντες.

Από πολύ νωρίς, έξω από το προαύλιο βρέθηκαν τηλεοπτικά συνεργεία. Το «νέο» ήταν πιασάρικο. Οι ερωτήσεις έδιναν κι έπαιρναν.

«Υπήρξε τσακωμός με μαθητές;»

«Μήπως είχε κάποια διένεξη με τους συναδέλφους;»

«Αντιμετώπιζε κάποιο πρόβλημα; Τότε γιατί την έβαλαν να κάνει μάθημα;»

Σε κάποιο κανάλι ο εκπρόσωπος του Σωματείου έδινε μια συνέντευξη.

«Δυστυχώς οι καρκινοπαθείς συναδέλφοι είναι έρμαια της άδικης νομοθεσίας. Η μέριμνα είναι ασήμαντη. Να φανταστείτε δεν δικαιούνται σύνταξη λόγω ασθένειας.»

«Γιατί;»

«Γιατί θεωρούν ότι ο καρκίνος είναι μία ασθένεια που μπορεί να θεραπευτεί...»

Εκτός αν προλάβει να σε σκοτώσει...